

10

FB. num. a 27
1731 20

DISSERTATIO JURIS FEVDALIS
DE
SVCCESIONE
IN SIMVLTANEAM
INVESTITVRAM

EX JURE ALEM. SAX. LONGOBARD. ETC.

QVAM

PRAESIDE

P. 339.

JO. FRIDER. WERNHERO, D.

P. P. CVR. PROVINC. SCABIN. ET FAC. JVR.
ASSESS. SVBST.

IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
EJVSDEMQUE AVDITORIO JCTORVM

D. JAN. MDCCXXXI.

HORIS CONSVETIS

VENTILANDAM PROPONET

AVCTOR

GOTTLOB ADRIAN RICHTERVS,
CYGNEA-MISNICVS.

VITEMBERGAE, STANNO SCHLOMACHIANO.

DISSERTATIO JURIS PUBLICI

SVB COMITIBUS

IN UNIVERSITATE

WURTEMBERGENSIS

PROBATA

ET JURE

PROBATA

ET JURE

PROBATA

ET JURE

PROBATA

ET JURE

AUX
GENEREUX ET TRES EXCELLENS
TRES NOBLES ET TRES SAVANS
PRUDENS ET SAGES

SEIGNEURS
LES **BOURGUEMESTRES,**
LE **SYNDIC,**
LES **JUGES,**
LES **SENATEURS**
DE LA TRES ANCIENNE ET FLORISSANTE
VILLE DE ZWICKAU,

MESSIEURS
MES TRES HONORES PATRONS,
ET
MES BIENFAITEURS TRES GRANDS

LES SENATEURS
LES JUGES
LE SYNDIC
LES BOURGHEMESTRES
DE LA TRIS ANCIENNE ET FLOISSANTE
VILLE DE NIVICAU
F. des Juges, dans mon
ces enver moi a grand depart de
ce en les publie de VOU
alle ver

MESSIEURS,
MES TRES HONORES
PATRONS,
ET TRES GRANDS BIEN-
FAITEURS,

JE ne saurois rapeller dans mon
souvenir VO Sextraordinaires bon-
tés envers moi à mon départ de
Zwickau, nôtre très chere Ville, que
je ne sois contraint de les publier hau-
tement, et en les publiant de VOUS

moi

)2

assurer

assurer qu'il n'est pas possible, que je
les laisse jamais écouler de ma memoire. Aussi croirois-je avoir manqué à
mon devoir depuis ce tems là, si je
ne cherchois les moyens de mettre en
évidence VOS merites peu communs,
et toutes les rares et nobles qualités,
dont VOUS êtes si richement doués.
En effet, MESSIEURS, si je me re-
mets devant les yeux VOTRE Zele
infatigable, tant pour l'avancement
du culte de DIEU dans nos Eglises,
que pour faire florir nôtre celebre E-
cole; Si je considere d'autre part VO-
TRE vigilance et VOTRE exactitu-
de sans pareille dans la Police, et dans
tout ce qui regarde le bien public, je
trouve que les plus sublimes louanges
sont

font infiniment au deffous de VOUS:
de forte que j' aime beaucoup mieux
garder un silence respectueux sur ce
que je pourrois dire à VOS avanta-
ges, que de le vouloir ici étaler. Ce-
pendant puisque je me sens convié par
toutes fortes d'endroits à VOUS don-
ner des marques certaines de mes plus
profonds respects, trouvés bon, MES-
SIEURS, que je VOUS dedie, et
VOUS consacre avec toute la soumis-
sion possible mes Theses, qui sont
les prémices de mes études Academi-
ques. Et, comme je ne puis m'em-
pecher de VOUS offrir ce petit ou-
vrage, je VOUS supplie de le regarder
de bon oeil, et de l'envisager comm'
un devoir indispensable, au quel je suis

) 3

étroi-

étroitement obligé. Je ne doute nul-
lement, que, paroissant sous VOS au-
spices, il ne soit de beaucoup relevé par
l'accueil favorable, avec le quel VOUS
Voudrés bien le recevoir. Agréés donc,
MESSIEURS, cette petite marque
du profond respect, que je VOUS ai
voué, VOUS protestant, que je ne ces-
serai de conjurer le Tout puissant, de
VOUS conserver VOUS et VOS
TRES HONORABLES FAMILLES
une longue suite d'années en toutes
sortes de contentemens et de prospé-
rités et par dessus cela, d'y faire cou-
ler abondamment la source féconde de
ses plus pretieuses benedictions, aussi
bien que sur VOTRE doux et tran-
quille Gouvernement. En fin, MES-
SIEURS,

SIEURS, si le ciel VOUS enrichit
de ses dons pretieux, si VOUS êtes
dans la plus éclatante prospérité; Si
la fortune VOUS rit; qui est ce qui
doutera de l' état heureux et fortuné
de l'Eglise de Zwickau, dont VOUS êtes
les apuis et les soutiens inébranlables;
de nôtre florissante Ecole, de laquelle
VOUS êtes les grands Protecteurs,
de nôtre chere Ville, dont VOUS
êtes les Anges tutelaires. Et quoique
VOUS soyés toujours occupés aux
importantes fonctions de VOS char-
ges, j'ose esperer que VOUS m'acor-
derés l'honneur de VOS grandes Pro-
tections, que j'ai si genereusement res-
senti jusq'à present. Au reste je fe-
rai tous mes efforts pour VOUS fai-
re

re connoître dans la fuite, que person-
ne ne brule d'un desir plus ardent que
moi d' être avec toute la soumissi-
on, le respect et la veneration imagi-
nable

**MESSIEURS,
MES TRES HONORES
PATRONS,
ET TRES GRANDS BIEN-
FAITEURS,**

*Votre très humble, très obeissant, et très dévoué
Serviteur*

GOTTLOB ADRIAN RICHTER.

DE successione in simultaneam investituram Summa dis-
dicturi, primo de illius origine, deinde ferationis
jure succedendi ipso, postea de varietate capita.
ex diversis simultaneæ investituræ speciebus oriun-
da, porro de casibus ad succedentium classes perti-
nentibus, ultimo loco de amissione hujus suc-
cessionis agemus.

§. I.

Rimas rerum origines & causas Origines
habere compertas, non exiguum rerum nosse,
ad dijudicanda illarum argumen- quid intersit?
ta momentum affert. Ita de cu-
jusvis rei natura, qualitatibus &
connexis judicium ferri, & in pri-
mis in nostra jurisprudentia, quid
varius differrentium inter se opinionibus tribui debeat,
pro qua parte jura hæc illave applicari queant, utrum
status noster aliud quid ferat, aut cum priori etiamnum

conspiret, discerni potest, uti recte monet MYLER. AB EHRENBACH *Archol. cap. 1. §. 3.* Propterea historias & jura antiqua non ad subvertendam, sed juvandam juris scientiam, à Jctis evolvenda esse, sapius a Præside in lectionibus monitum esse recorder. Idem ergo & mihi thema, ab eo suggestum, *de successione in simultaneam investituram*, pertractaturo cum incumbere videam, quam fieri potest, brevissimis, salvo aliorum judicio, sententiam meam de origine simultaneæ investituræ, & deinde jus succedendi in ipsam, exponam. Materiam non ingrati futuram reor, quia, uti mihi quidem constat, de pertractando hoc capite, nemo hæcenus cogitavit.

§. II.

Origo simult.
invest. est ex
negata olim
successione;
tam jure
Longob.

Originem vero repeto ex negata olim successione. Primis enim feudorum introductorum temporibus feuda neque descenditibus, neque aliis agnatis deferebantur, quod satis constat ex *l. F. 1. §. 1. verb. antiquissimo enim tempore sic erat in Dominorum potestate connexum, ut, quando vellent, possent auferre rem in Feudum à se datam. Postea vero eo ventum est, ut per annum tantum firmitatem haberet. Deinde statutum, ut usque ad vitam Fidelis produceretur. Sed cum hoc jure successionis ad filios non pertineret: sic progressum est, ut ad filios deveniret: in quem scilicet Dominus hoc vellet Beneficium confirmare.* Idem in *Germania olim obtinuisse, nulli quidem dubitamus, sed fatendum tamen est, æque luculenta testimonia, si* verba

quam Germ.
quod preb.

verba spectes, nobis haud esse. Ipsa enim vox *feudi* non est adeo antiqua, seculo si quidem ad summum nono, imo post decimum, usurpata primum legitur. Ex re itaque potius, siue materialibus, ad feuda concludendum est. Deinde, quæ nostra est calamitas, ab eruditis dudum deplorata, destituimur Historicorum Germanicorum copia, & qui extiterunt, plerique Clericorum ordini fuerunt addicti, quibus magis beneficia, Ecclesiis concessa, vel auctoritatem suam stabilientia, nec non miracula pro se facientia, recensere, quam ad statum publicum pertinentia, prolixè exponere, curæ cordique fuit. Conf. MYLER. *l. c.* Non tamen omnino historica monumenta deficiunt, & in primis huc pertinent, quæ feuda non à Longobardis descendisse probant. Sic enim probabile redditur, ab ea gente, unde descenderunt, mores eosdem cum feudis in Longobardos translatos fuisse. Atqui, cum in Italia olim successio in feuda apud Longobardos non obrinuerit, eidem nec in Germania locum fuisse, sequitur.

§. III.

Feuda non à Longobardis primum inventa, sed à i. Origine Feudorum ex Francis, Francorum Regibus in Italiam illata, satis jam ab aliis evictum puto. Nolo huc repetere, quæ de *Leudibus, beneficiis, bonis ex munere regio &c.* allegantur. In primis tota res inde probabilis redditur, quod antiqui Germani, parata pecunia destituti, aliter, quam per bona noviter acquisita remunerari milites vix potuerint. Sed tamen nec bona pleno jure ipsis concedere

de qua te-
stantur
a) status Ita-
liae

b) Historici;
Adelmus

consultum semper erat, verum metu revocationis fa-
cilius in officio continebantur. Porro me movet sta-
tus Italiae, ad rebellandum proclivis, ubi quidem
Franci primo Longobardorum Reges juramento si-
bi devinctos tributarios, terrasque alieno beneficio
possidendas relinquebant, sed, cum ita non consul-
tum sibi viderent, Franci, pulsus Regibus, ditionibus
singulis praefecerunt Duces, Comites, similesque, ac
eos sibi sacramento obstrinxerunt. At cum neque
sic res confecta esset, ex suis tandem Duces Lengobardis
praeposuerunt. Patet id ex ADELMI BENE-
DICTINI, vel secundum alios, ADEMARI *Monachi*,
Annal. Franc. Reg. ad annum 776. ubi ait de Ca-
rolo M. Rege domum reverso, nuntiatur, Rodgandum
Longobardorum, quem ipse Forojuliensibus DVCEM de-
derat, in Italia res novas moliri, & jam complures ci-
vitates ad eum defecisse. Ad quos motus reprimendos,
cum sibi festinandum judicaret, serenissimum quemque
suorum secum ducens, raptim in Italiam proficiscitur. Rod-
gando, qui regnum affectabat, interfecit, civitatibus
quoque, quae ad eum defecerant, sine dilatione receptis,
& in eis Francorum Comitibus constitutis, eadem, qua
venerat via, velociter regressus est. Duces, Comites,
vero inter illos fuere, quibus porissimum Feuda pri-
mitus conferri consueverunt. THOMAS. *Select. Feud.*
Tom. I. p. 353. §. 15. Locus itaque allegatus docet,
Carolus M. in Italia feuda concessisse, verum id
non ex consuetudine gentis alienae, sed Germanicae
gentis, factum esse, ex multis locis aliis probari potest.
§. IV.

§. IV.

Notabiles imprimis in AIMONIO, si quid ipsi tribuendum, habentur loci complures. Inter quos Aimonius, cui quid sit tribuendum, disquiritur. eminet *Lib. I. cap. 14. verb. Chlodoveus Milidunum castrum eidem Aureliano cum totius ducatu regionis, JURE BENEFICII, concessit.* Quamvis negari non possit, laudato AIMONIO non æque multum ab omnibus tribui. Hinc THOMAS. eum non quidem rejciendum, sed tamen nec magnopere probandum censet, ex eo, quod demum circa annum 996. adeoque remotis admodum à Chlodoveo temporibus vixerit; deinde, ait, nullam hujus rei mentionem fieri apud Gregorium Turonensem; esse quoque multa fabulosa huic historiæ inserta. Verumenimvero ætatem, qua vixit Aimonius, quod attinet, facile divinor causam, cur THOMAS. nominet annum 996. Præmissa nimirum est libro Epistola ad Abbonem Abbatem dedicatoria. Hujus Abbatis autem fit mentio circa finem Seculi X. Nam 1003. occisus legitur, uti constat ex PITH. *Annal. Franc. p. 526.* SIGEBERT. *GEMBLAC. Chronogr. ad annum 1003.* Multa vero his reponunt JAC. DV. *BREVL, Monachus S. Germani à Pratis & GUILIELM. RANCHIN. Var. Lect. Lib. I. cap. 15.* Ajunt isti, non probabile esse, ab ipso Aimonio ad Abbonem modo nominatum scriptam esse epistolam, cum cœnobii Floriacensis, in quo ille vixit, nulla usquam in toto libro fiat mentio, è contrario monasterii S. Germani Abbates complures commemorentur. Porro recen-

recensetur charta, in qua hæc verba leguntur: GÖZ-
 LINVS G. D. Abbas Monasterii B. Vincentii Martyris &c.
 Anno incarnationis Dn. nostri 7.C. VCCCLXXII. Re-
 gni vero Caroli XXXII. & in fine: Aimonius Notarius
 Monachus scripsit & subscripsit prid. Non. Octobr. Rur-
 sus monent, ab eodem Aimonio libros duos de inven-
 tione & translatione Corporis B. Vincentii &c. esse
 scriptos, quorum initium ita se habebat integris literis
 expressum: anno 855. incarnationis Domini, regnante
 Orthodoxo Francorum Principe, Carolo &c. in ejusdem quo-
 que libri cap. 2. lib. I. indicari ab Aimonio, quod tunc
 temporis vixerit. Sed nec opus est, in hæc opero-
 sius inquirere, suffecerit nobis, desiderari à Thoma-
 sio auctoritatem Gregorii Turonensis. Sed, uti Hi-
 storicus prolixè rem narrans non fit sublesta fidei,
 quod alius sit brevior; ita nec Aimonio obstat, quod
 Gregorius Turonensis in hac materia valde concisus
 fundi Aurelianensis mentionem haud faciat, maxime,
 cum historia ista egregie respondeat *epitomis*, quæ ex-
 tant in antiquis Manuscriptis, & nomen Episcopi Tu-
 ronensis præ se ferunt, quas vide in MARQ FRE-
 HER. Corp. Histor. Franc. In his, cap. XI. seqq. quod
 superius ex *Aimonio* retulimus, iisdem propemo-
 dum verbis & circumstantiis continetur, præsertim
 cap. 14. habentur ista: *Accepitque Aurelianus castrum
 Milidunense, quem in DVCA TVM accepit.* Atque ita
 alterum desideratum Thomasianum forte est emen-
 datum. Quid? quod ipse THOMASIVS hunc lo-
 cum Aimonianum prober in *Select. feud. Tom. I. p. 318.*
 Super-

Epitoma
 Turon.

Superstitionem vero aliquam redolentia in omnibus fere deprehenduntur Pontificiis Scriptoribus & Historicis pro indole illorum temporum. Sed propterea res haud repugnat, fidem iis historicam in reliquis habere. Ettribuendum multo magis aliquid Aimonio, quia, ut ipse fateatur, sua ex Historicis, qui tunc extitere, depromsit, & praesumpta bona fide retulit. In Monasteriis etiam tunc temporis unice fere rerum monumenta asservabantur. Denique non contemnendus locus in *Chronico* GOTTFRIDI VITERBIENSIS P. XVII. ubi de Carolo Martello scribitur: *Anno igitur ab incarnatione Domini 714. Major domus erat isse praefatus Carolus, cognomine Martellus, qui pater Pipini Nani fuit, & avus Caroli M. &c. omnes Gallias & Hispanias vicit, & Ecclesiam Rom. atque Italiam à Gothis liberavit, & ipse primus decimas Ecclesiarum consensu Zachariae Papae militibus dedit in feudum &c.* Licet enim seculo demum XII. vixerit iste Gottfrid. multas tamen Bibliothecas vidit, & monumentis instructus fuit. Quamvis etiam recentiori voce: *feudum*, utatur, tamen dubium non est, quin rem ipsam, licet olim aliter nuncupatam, postea usurpari ceptis & propriis vocabulis expresserit.

Gottfr.
Viterb.

§. V.

Valeat itaque Aimonii locus, sive auctoritate authentica, sive allegatarum epitomarum, vel alius, unde sua desumfit, scriptoris beneficio, tamen manifestum redditur, Jura Feudalia originem non

B

Lon-

Longobardis, sed Francis & Germanis potius, debere, adeoque, quod de successione Longobardica dictum, etiam in Germania obtinuisse. Id vero ulterius jam ex AIMONII *l. c.* deducimus. Agitur ibidem de fundo à Chlodovæo, Francorum Rege, *jure beneficii*, concessio, quod ex Computo Calvisiano factum Sec. V. annum circiter 486. At fere integro Seculo demum post ingressi Italiam sunt Longobardi, anno sc. ex eodem computo Calvisiano 568. Atqui nemo tam stupidus facile reperietur, qui jura feudalia ex Longobardis ante in Italia orta dicat, quam illi eo pervenerunt. Procul ergo dubio, cum feudalia jura per Germanos ad Longobardos pervenerint, in plurimis una eademque utrobique fuit feudorum, successionsque feudalis, natura.

§. VI.

2. probatur, successiorem feud. in Germanis olim non obtinuisse, ex Constit. Imp. Germ. qui primi eam introduxerunt.

Ex deductis concludi potest, initio in feudis nec liberos, nec alios, ad successiorem admissos. Postea vero, uti docet alleg. *1. F. 1. Constitutione Conradina* extensa successio est ad liberos & collaterales. Num vero Conradus primus Auctor fuerit, an etiam ante illum idem obtinuerit, aliusque Antecessorum simile quid jam constituerit, & qua ætate id factum, iterum dubitari solet. Initium ejus rei ad tempora Ludovici Pii refert SCHILT. *d. nat. success. feudal. §. 6.* alii tiori textu *1. F. 19.* ubi *Lotharii* fit mentio, à Lothario I. alii à Lothar. II. ætate deducunt, & hunc potissimum rem plenius constituisse

esse, arbitrantur. Sed pro Lotharii II. temporibus
 manifesto nihil ex textu, quin potius contrarium,
 inferitur, cum mentio Eugenii Papæ ibidem fiat.
 Sedit autem Engen. II. temporibus Lotharii I. Alii
 soli Conrado II. primas deferunt, & anno 1027. cum
 Romam proficisceretur, hanc constitutionem ad pre-
 ces Vasallorum Imperii promulgatam asserunt. Sed
 THOMAS. *disp. d. orig. feud. §. 16.* rem à Pipini ætate
 repetit. Mea sententia clarior Constitutione Lotharii
 & Conradi locus de successione feudali non facile ex
 temporibus antiquioribus producet, Lotharii autem
 constitutio, quæ *l. F. 19.* habetur, hæc est: *Si quis miles
 mortuus fuerit sine filio masculo, & nepotem reliquerit: in
 beneficium avi in patris vicem succedit. Et si heredem &
 fratrem reliquerit, in beneficium patris ipse succedit. Et
 si filius fratris mortuus fuerit, frater patris in benefi-
 cium avi succedat.* Et Conradina Constitutio *5. F. 1.* ita
 se habet: *precipimus etiam, ut si aliquis miles, sive de ma-
 joribus, sive minoribus, ex hoc seculo migraverit, filios ejus
 beneficium tenere &c.* Non desunt equidem vestigia
 in antiquis monumentis, quæ, ad liberos feuda devo-
 luta esse, docent; sed id solum beneficio singulari, non
 lege universali, factum est. Huc mihi pertinere vide-
 tur ex variis circumstantiis locus AIMONII *cap. 17.*
*verb. Quibus & Initiacense contulit (Rex Chlodoveus) præ-
 dium, & ut ipsi ac posteri eorum illum possiderent locum,
 per suum firmavit pragmaticum.* Nec est, cur te no-
 men posterorum offendant, ex quo allodialis fundus
 colligi solet. Eodem sensu de feudis dixit WIPPO

in vit. Conrad. Locum vide apud THOMAS. *select. feud. Tom. 1. p. 156.* Et tales loci forte Pipino antiquiores produci non pauci possunt, si quidem in illis allegandis ad circumstantias ex præscripto Thomasio *cit. diff. §. 12.* attendere velis.

§. VII.

3. ex reliquiis
Jurium Ger-
manicorum,
in quibus
collaterali-
bus successio
negatur.

Tandem, ut ad Collaterales deveniamus, his quidem successionis jura tribuuntur, qua feuda paterna *1. F. 2. & 1. F. 19.* sed SCHILTER. *ad Jus Alemann. cap. 43. §. 5. & Diff. d. simul. investit. cap. 2. §. 1.* item *d. nat. success. feud. cap. 1. §. 5. 6. lit. g.* sic limitat hanc doctrinam, ut dicat, tacite subintelligendam fuisse conventionem de mutua successione & simultanea investitura, qua omissa neque collaterales admittebantur. Monet tamen, id in Germania strictius observatum, sed in Italia pedetentim plane neglectum, & successiones simpliciter jure sanguinis delatas esse, cum Status regni Italici à moribus & Imperio Germ. de facto recederent. Juvant hanc ipsius sententiam egregie Leges ipsæ Imperatorum Germanicorum, quæ, uti videre est ex *2. F. 55. §. 1.* ad Alemanniam directæ fuerant. Sed nihilominus jura Germanica, quæ adhuc scripta profant, non deferunt successionem, nisi concessa expectativa. Sic VET. AVCTOR *de benefic.* quem edidit THOMAS. ex Biblioth. Eybeniana *Select. Feud. p. 71. §. 25.* hæc habet: *homo, carens filio, hereditat in dominum possessionem beneficii, sicut & beneficium, nisi dominus concesserit alicui expectationem beneficii.* Add. *Jus Alemann. cap.*

4) Auctoris
cujusd. vete-
ris

5) Juris Alem.

cap. 43. §. 2. verb. es erbet niemand Leben / wenne
 der Vater uf den Sohn das Erbe Lehn; ubi feu-
 dum hæreditarium non eo sensu dici, quo communi-
 ter intelligitur, facile patet; item *Jur. Sax. Feud. cap. 6. c)* Saxon.
 es vererbet niemand kein Lehn / denn allein der
 Vater auf den Sohn. Testatur quoque CARDI-^{d) testim.}
 NAL. HOSTIENS. de iisdem consuetudinibus Germa-^{Histor.}
 niæ. vid. SCHILT. *ad l. c.* ubi longo post Constituti-
 onem Conradinam tempore id observatum traditur.
 Cum itaque successio feudalis initio valde restricta fue-
 rit, pro ea obrinenda peculiaria in liberos concepta pri-
 vilegia, consanguineis item expectativæ, simultaneæ
 investituræ &c. concedi cœperunt. SCHILTER. *ad Jus*
Alem. cap. 12. §. 11. Orta hinc sunt nomina, *Ungefäll /*
Anwartschafft / Geding / Mitbelehnsschafft &c.
 IDEM *d. investit. sim. Princ. cap. 2. §. 2.* rem istam plu-
 ribus exemplis illustrat. Et harum quidem natura ^{e) praxeos}
 pro diversitate terrarum, temporum, aliarumque cir-^{hodiernæ}
 cumstantiarum varie est ordinata. In primis receptio ^{in variis ter-}
 Juris Longobardici effecit, ut alicubi plus, alicubi mi-
 nus, in aliis vero locis etiam plane nihil, de antiquæ
 successiois legibus retineretur. Tenacior vero præ
 aliis Saxonia fuit pristinorum patriæ morum, uti ex
 inferioribus patebit. Hæ itaque sunt simultaneæ in-
 vestituræ origines; ex quibus, si quid auguror, non
 parum perspicuitatis & utilitatis sequentibus accedet.

§. VIII.

At imprimis de ipsa in simultaneam investitu-
 B 3 ram ^{Secundum}
^{Diff. caput.}

ram successionem graviter nobis obstant varii diversorum jurium textus. Ita enim ait supra dictus **VET. AVCTOR** *d. benefic. §. 33. bona, quæ non habet homo in possessione sua, & quæ non sunt sibi demonstrata, hæc non hereditat in filium &c. & §. 20. Si heres beneficiæ, sc. filius, sibi desit in die obitus, MANUS SECUNDA non habebit beneficia, nisi in beneficiis ejus in die sui obitus ea in sua habuerit warrantia.*

In his textibus simpliciter successio denegatur in ea bona, quæ vasallus tempore mortis non possedit, adeo ut nec filius, nec expectativa donatus, admittatur. Ergo, quid de simultanea investitura statuendum sit, in aprico positum videri possit. Hisdem verbis uritur *Jus Sax. Feud. art. 11. pr. Welch Guth ein Mann in seinen Gewehren nicht hat / und ihm nicht angewest ist / dem mag er nicht folgen an einen andern Herrn / ob der erst stirbet / noch geerben an seinen Sohn. item cap. 5. an dem Geding ist kein Folge forder nicht. Porro cap. 47. Uingefälle mag man wohl leyhen / da ist aber kein Folge an / man erbet es auch nicht an die Söhne. nec non cap. 59. Alle Lehen ohne Gewehr darben der Folge.* Præterea de Jure Feudali Longobardico, ob textum *l. F. 27. res dubia videtur, cum ibi disputetur; num valeat investitura de militis sui feudo, & implicite negatur, si vel non consenserit, vel feudi successorem habeat: Denique l. F. 35. simpliciter & pure facta de Vasalli beneficio investitura improbat.*

1. Num locus sit successioni in simult. investit. ex parte investiti, quæritur.
Rat. dubit. ex jur Germ.

* Longob.

§. IX.

§. IX.

Varie ab aliis his textibus occurri solet; omnes ta- ^{Respondetur}
 men in eo consentiunt, hodie aliter se rem habe- ^{ad rationes}
 re, & transmissionem ad hæredes fieri. Id de expe- ^{dubit.}
 ctativis asserunt STRYK. *Vol. VI. Dissert. d. different. Jur.*
Sax. feud. à jure Comm. Differ. 1. §. 19. BERLICH. *P. II.*
Concl. 54. num. 37. & 38. STRUV. *Synt. Jur. Feud. cap. VII.*
th. 8. num. 1. STRYK. *Vol. I. Dissert. d. expectant. cap. V.*
num. 30. TITIVS *Lehn-R. cap. 13. §. 22. p. 247. & Jur.*
priv. Lib. XI. cap. 6. §. 15. p. 1411. Quodsi ergo simplex
 expectativa transmittitur, multo magis jus simultaneæ
 investituræ, utpote longe potius, transmitti censend-
 um est. Nec argumentum nostrum falli, complu-
 res testes producere possumus, qui idem de simulta-
 nea investitura sentiunt. Conf. STRYK. *cit. diss. d. ex-*
pect. l. c. n. 38. HARTM. PISTORIS *quest. 25. num. 35.*
 SCHVLTZ. *Synops. Jur. Feud. cap. 9. num. 61. p. 707.*
 CARPZOV. *P. II. Const. 45. Def. 15. num. 2. it. Def. 9.*
 ESBACH. *ad b. l.* Rationibus ita judicantes non de- ^{Ratio 1.}
 stiui, arbitror. Quos enim rerulimus textus, reliqui-
 as juris pristini, quo nec liberi succedebant, censemus,
 sed, abolito eodem, illas retineri, minus rationi con-
 gruum ducimus. Feudum itaque ipsum cum trans-
 mitti possit, quidni & promissio feudi? Transeunt i- ^{2.}
 pso jure naturali omnia pacta in hæredes, nec aliud ju-
 ris feudalis analogia, quin potius contrarium, sugge-
 rit. Non ergo apparet, quare hic exceptio statui de-
 beat. ^{3.} Certe, licet olim talis consuetudo obtinuerit,
 tamen per contrariam consuetudinem, de qua unani-
 miter

quia in istum casum non est concepta. E contrario pro nostra sententia stant textus apertissimi, imprimis l. F. 9. verb. *Si quis investitus de alieno feudo, sive promoriatur tenens feudum, sive investitor, vel investitoris heredes; tenentur investito, vel heredi ejus veniente tempore vel conditione, &c.*

§. X.

Num etiam in successorem Domini transéat hæc si-
 2. ex parte
 multanea investitura, & num iste ab antecessore investientis
 factæ simultaneæ investituræ stare teneatur, pariter di-
 successorum
 sceptratur. Certe obstare videntur textus superius ci-
 quid obtri-
 tati, inpr. Sächs. Lehn-R. cap. XI. verb. dem mag
 er nicht folgen an einen andern Herrn. Sed & hoc
 Rat. dub.
 loco aliud in praxi introductum. HARTM. PISTOR.
 Rat. decid.
 quest. 26. num. 17. BEYER. post. jur. feudat. cap. 6. th. 59.
 KLAMMER l. c. CARPZOV. P. II. C. 45. D. 5. n. 5. In-
 primis vero de Saxon. jure Electorali res certa est, se-
 cundum quod expresse pro sententia, quam diximus,
 decidit cit. P. II. Const. 45. verb. daß dieses Falls nach ge-
 meinen beschriebenen Lehn-Rechten (sub quibus alia,
 quam Longobardica jura, intelligi non possunt) hin-
 führo soll gesprochen werden / und nehmlich / wenn
 ein Lehn-Herr weltl. Standes Jemandes ein Ange-
 fall verschreibet / obgleich seiner Erben darinnen nicht
 gedacht / daß dennoch dieselbe / wo sich der Fall zutrü-
 ge / solche Verschreibung / so weit / als die Vergleich-
 ung geschehen / inhalts dessen Buchstabens zu hal-
 ten schuldig seyn. Jure Feudali Longobardico autem,
 C quod

quod juxta monita sub titulo: *Der gemeinen beschriebenen Lehn-Rechte* / procul dubio intelligendum, eadem doctrina proponitur *l. F. 3.* & primo distinguitur, utrum successor titulo universalis an singulari succedat; atque successor singularis eximitur confirmandi priores investituras necessitate, nisi vivente investitore jam in possessionem missus fuerit investitus. Ratio hujus doctrinæ procul dubio hæc est. Paciscuntur investiens & investitus de casu: si res prioris sit futura; atqui, cum ejus nunquam facta fuerit, casus non extitit; ergo nec pactum valere potest. Quod si vero hæres Domini simul consequatur Dominium feudi directum, & postea ipsi apertum reddatur feudum, tunc illud ob unitatem personæ moralem, quam hæres cum defuncto sustinet, conferre tenetur. Conf. omnino *STRUV. Synr. Jur. Feud. cap. VII. apb. 9.* & *HARTM. PISTOR. quest. 26.* ubi plures exceptiones, & alia huc pertinentia, habentur, quæ huc transcribere dubitamus. Ex his facile intelligi potest, simulaneam Antecessoris investituram à successore feudi singulari non, nisi ex gratia mera, attendi; at ab universalis successore præcise agnoscenda est à defuncto concessa simultanea investitura. Denique, cum etiam in Sax. El. concessa sit Vasallis, feudum novum acquirentibus, facultas simultanee investitendos præsentandi, eadem transit in liberos, mortuo ante præsentationem Vasallo. *Mand. Regio-Elect. de anno 1700. Cod. August. Tom. I. p. 1975.* Forte lucem aliquam huic rei affundet, vel saltem praxin fori confirmabit

Nam & jus
præsentandi
in hæredes
transcat,

Re-

Responsum ab amplissima Facultate Jurid. hujus loci
Mense Aug. 1729. datum, & à Præside mihi communi-
catum, cujus caput concernens huc transcribam, alias
enim quaestiones simul tractatas omitto.

Auf vorstehende facti speciem und angehängte Rechts-
Fragen erachten in Rechten ergründet /

Obwohlen es scheinen will / daß die von denen bey-
den Gebrüdern von N. N. hinterlassene Kinder von
der Mitbelehnenschaft nunmehr schlechterdings aus-
zuschließen / weil solche eines theils binnen Jahres-
Frist nach beschehener Theilung gesucht werden
sollen /

CARPZ. P. II. C. 45. Def. 24. n. 3.

andern theils / in denen gemeinen Sächß. Lehn-Rech-
ten enthalten / daß die Mitbelehnenschaft, auf die
Kinder nicht vererbet werden möge /

Sächß. Lehn: R. cap. 11. § 26.

zumahlen die vorbehaltene Mitbelehnenschaft von
der N. N. Lehns Curie nicht confirmiret / auch / dafer-
ne jene niemahlen extinguiret werden sollte / die re-
servirte freye dispositio de feudo sehr gehindert
würde ;

Dennoch aber und dieweil / was die Suchung und
confirmation der Mitbelehnenschaft betrifft / jus tertii &
domini darunter versiret / derothalben die N. N. Kinder /
wenn Dominus feudi ihnen zu condoniren gemeynet /

C 2

in

in Suchung der simultaneæ investituræ von dem possessore feudi in Ansehung seines eigenen pacti und reverses nicht gehindert werden mögen/

STRUV. *Synt. Jur. Feud. cap. XV. §. 12. p. 575.*

in mehrerer Erwegung/ das Jus Sax. Comm. anderst nicht gültig ist/ als in so fern es in praxi recipiret/ das gegen obangezogene Stellen hergebrachter observanz nach nicht attendiret werden/ sondern Jus simultaneæ investituræ, ja auch expectativa, allerdings auf die hæredes, tanquam jus ex pacto quælitum, transferrret wird/

STRAVSS. *diff. d. Jure Expect. §. 31.*

STRUV. *l. c. C. 7. §. 8.*

HORN. *Jus Feud. C. 12. §. 8.*

CARPZ. *P. II. C. 45. Def. 9.*

solcher gestalt aber nicht abzusehen/ warum die N. N. Kinder/ wenn sie die Mitbelehnenschaft erlanget/ solche hinwieder an den Testaments-Erben/ als ihren noch lebenden Vettern/ den von N. N. abzutreten verbunden seyn sollen/

So erscheinet daraus allenthalben soviel/ das die Kinder derer verstorbenen Gebrüdere von N. N. die Mitbelehnenschaft an dem Ritter-Guth N. N. zu suchen wohl befugt/ solche aber dem eingesetzten Erben zu resigniren nicht schuldig.

§. XI.

§. XI.

E victo jure succedendi in simultaneam investituram, tam ex parte investientis, quam investiti, jam de varietate simultaneæ investituræ, casibusque huc pertinentibus, dispiciemus. Primus casus, qui vulgo huc refertur, est, ubi duo de eodem feudo, sive ab initio, sive ex postfacto, consensu possessoris interveniente, investuntur, & in possessionem jure æquo mittuntur. Id vel pro diviso, vel indiviso fieri potest. Ratione utriusque casus in effectu quidem non exigua est differentia, v. gr. in dicendo testimonio, dispositione libera de sua portione &c. vid. *Jus Alemann. cap. 16. §. 1. 2. & 3. Jus Sax. feud. cap. 7. in fin. & cap. 8.* sed qua socii successionem in feudo novo, nihil interest. Neuter enim in alterius partem succedit; verum, mortuo Convasallo, liberi ejusdem admittuntur. Quibus non extantibus, feudum, siquidem novum fuerit, ad dominum revertitur. Ratio ejus refacile reddi potest, quod inter vivos jus accrescendi cesser. EYBEN. *Elect. Jur. Feud. cap. 6. §. 10. n. 3.* At in feudo antiquo collateralibus juxta communes successionis regulas prospicitur de Jure Longobard. si ve divisum fuerit, sive indivisum. Verum in Sax. alibique, ubi simile jus consuetudine introductum est, utique refert, an feudum divisum fuerit possessum, an pro indiviso, siquidem juxta tritum illud: *Theilung bricht die gesammte Hand/* post divisionem jus succedendi, etiam in feudo antiquo, expirat. Vbi vero pactis

Tertium diff. membrum de variis sim. mult. investit. Specibus. Species 1. si feudum pluribus concessum.

quid intersit, si pro diviso aut indiviso concessum sit.

aliter in Sax.

paſtis aliter fuerit conventum, procul dubio in ſucceſſionem ſocius admittendus eſt, quo referunt, ſi feudum in ſolidum conceſſum Dominus voluerit, **STRUV. Synt. Jur. Feud. cap. IX. th. 4. n. 1.**

§. XII.

Probationes
ſententiæ.
1. ex Jure
Longob.

Probabimus hæc omnia Jurium Feudalium textibus. Primo de Jure Feudali Longobardico habetur textus 1. F. 14. *Si duo fratres ſimul inveſtiti fuerint de beneficio NOVO, ET NON DE PATERNO: ſi unus eorum ſine ſcendentibus maſculini ſexus mortuus fuerit, Dominus ſuccedit, non frater.* Idem reperitur 2. F. 12. verbis plane iisdem. Et 1. F. 8. dicitur: *in alio feudo, quod initium habuit à fratribus, unus alteri non ſuccedit, ſive una inveſtitura, ſive duabus.* **AVCTOR VET.** quem ſupra citavimus, his pariter non contradicit, cum §. 83. ſeq. ita ait: *plures poſſunt uno inbeneficiari beneficio, ita ut illud ſimul ſuſcipiant, & æquale jus in hoc habeant, quamdiu ſimul manſerint. Si autem voluerint ab invicem ſeparari, abſque licentia domini, dividant inter ſe ſecundum libitum totaliter conceſſum beneficium. Sed poſtea illorum nullus in parte alterius aliquod jus habebit, cum alter obierit, niſi ſuſceperit à domino expectationem in beneficiis.* Duo hic notanda, primo comprobatur diſta regula juris Sax. *Theilung bricht die geſammte Hand.* Deinde videri poſſunt ultima verba ex natura contrariorum id velle, ſucceſſioni locum eſſe, cum pro indiviſo feudum eſt poſſeſſum, è contrario exulare tunc ſolum ſucceſſionem, ſi feudum divi-

divisum fuerit. Verum de argumentis, à contrario sensu petitis, ut nihil dicam, cum satis constet, his plerumque parum roboris inesse, id solum moneo, supponi in textu citato feudum antiquum, ubi de patris sui beneficio investiti sunt plures liberi. Id patet ex collatione *auctoris* hujus *veteris* cum *Jure Alemann. cap. 65. §. 1. 2. 3.* verb. ein Herr mag vielen Brüdern ein Lehn liehen / daß sie es mit gesamer Hand empfangen *rc. & Sax. Feud. cap. 32.* ubi eadem rursus habentur. Et, fratrum nomine intelligi plures unius Vasalli liberos, patet ex *Jure Alemann. c. 58. §. 6.* Nec est, cur obvertas, plures liberos per se ad feudum esse admittendos, potius ergo hanc plurium fratrum investituram de novo accipiendam. Tenendum enim est, de jure Germ. inpr. *Alemann. cap. LX. §. 1. & Sax. c. 29. AVCT. VET. §. 76.* Dominum non teneri, nisi unum ex filiis Vasalli mortui, investire, secus ac Jure Longob. *2. F. 26. §. 4.* ita ut electio investendi modo penes liberos Vasalli, modo Dominum, sit. Si vero plures investire velit, id ipsi per *cit. text.* licet, simulque ostenditur, quid deinde mortuo uno juris sit. Cæterum, in allegatis Cap. utriusque & Alem. & Sax. juris, reliqua, quæ de successione liberorum in hanc simultaneam patris investituram diximus, confirmantur. Denique nostræ doctrinæ de successione in alterius Convasalli partem haud obstat textus *Alemann. jur. cap. 68. §. 3.* versionis SCHILTER. verb. *quoties liberi es pater in communi es equali feudi possessione constituti, deque eo communiter investiti sunt, mor-*

3. Jure Alem.
& Sax.

Rat. dub. 1.

Refp.

Rat. dub. 2.

210

Resp. *tuo patre, locum ejus occupant, neque tenentur investituram iterum petere.* Manifestum siquidem est, succedere liberos non ex capite simultaneæ investituræ, sed jure successione sibi competentis. Quamvis etiam investitura sit remissa, id non alio fit ex capite, quam quod cum reali possessione jam sint investiti.

§. XIII.

Species 2. **P**ergimus ad reliquos simultaneæ investituræ casus, quos DD. communiter recentent. Huc pertinent sequentes; si duo de feudo investiti, ita tamen, ut uterque possideat quidem, sed unus tantum fructus percipiat, alter vero post mortem succedat. Porro, si unus in possessione solus esse debet, investito autem interim nec possessio, nec aliud quid, competit, sed sola succedendi spes. De hoc casu agit *Jus Alemann. cap. 68. cap. 1. 2.* & simul modum succedendi declarat, quem cum brevius exponere non possimus, statim addimus ipsum textum: *Obe ein Herr libet Kindern ires Vaters Guth by des Leben / unde der Vater das Guth allein in seiner Gewehr (i. e. possessione) hette unß an sinen tod. Nach des Vaters Tod kommen die Kinder / und bitten den Herrn / daß er das gedende / daß er ihnen das Guth liehe mit ihren Vätern / und daß er inen ihr Leben erlaube. item: die Kinder hilft nit / daß sie das Gut mit dem Vater entphiengen / wenne sie der Gewehr nit anhaten / so sollen ihr Leben fordern / als von erst. Hanc simultaneæ investituræ speciem abusivam vocant. Sunt tan-*

tandem & aliqui, solam expectativam huc referentes. Peculiaris vero est simultanea investitura, in Sax. præcipue recepta, qua quis de feudo ab alio possessore, in casum aperturæ quidem investitur, sed tamen jus aliquod reale, aut certe juris realis æmulum, consequitur. Hujus definitio & natura in alia sub ejusdem Præfidis moderamine ante aliquot annos habita Dissertatione: *de simultanea investitura non alienabili*: satis est explicata. Ad istam simultaneam investituram Saxoniam potissimum, quæ hinc inde in Germania recepta, juxta SCHILTER. *Diss. d. simult. invest.* cap. II. §. 2. seqq. & HORN. *Jur. Feud. cap. XII. §. 27. in seqq.* reliquis tamen non omnino ommissis, respicimus maxime, cum ex hætenus deductis, partim etiam deducendis, de reliquis judicare difficile non fit.

Species 4.

De qua præcipue hic agatur.

§. XIV.

Progredimur ergo ad classes succedentium in simultaneam investituram. Facillimum hic mihi foret, siquidem aut sumtuosam disputationem, aut integrum tractatum pararem, ad singula capita successione feudalis excurrendo, atque eadem ad simultaneam investituram applicando, justum volumen conferbere, præsertim si viæ hætenus trita insistere, & quæ de juribus civilibus infarciri solent, cumulare vellem. De industria autem abstineo generalibus Juris Civilis & feudalis principiis, ac, uti in hætenus expositis feci, in sequentibus materiam propositam pressè

Quartum
diss. caput,
de classibus
succedenti-
um; quomo-
do illæ hic
tractentur?

D

secu-

secuturus, aliquas solum meditationes de successionum classibus commemorabo. Itaque, num per testamentum relinqui possit simultanea investitura, aut jus ex illa competens legari &c. non quæro.

§. XV.

quær. 1. de
transmissio-
ne inhabi-
lium posses-
sorum,
circa feuda.
Rat. dub. ex
Auct. Vet.
& Jure Sax.

Illud autem occasione inhabilium in mentem venit, num, si talis sit simultanee investitue, etiam in liberos suos hanc investituram transmittere possit. Certe id negat AVCT. VET. §. 5. verb. *si quis uni istorum* (ex Clericis, mulieribus, rusticis, mercatoribus) *concedit beneficia, beneficalia solus ab eo habebit jura, in filios suos autem non hereditabit.* Consentit in totum Sächs. Lehn-R. cap. 2. Pfaffen und Frauen etc. sie erben es aber nicht an ihre Kinder etc. Hic & alii complures loci me movent, ut credam, Auctorem citatum antiquum Saxonicas potissimum consuetudines compilasse. Recedit enim ab illo *Jus Alemann.* cap. 1. §. 5. verb. *und fallen die Lehn an ihre Kinder.* Tribuuntur quoque ibidem ejusmodi personis privilegia feudalia, quæ sexto clypeo, id est, Nobilibus, competunt. Negari tamen nequit, à se ipso dissentire *Jus Alem.* dum cap. 103. §. 4. dicitur: *von der Frauen mag niemand Lehen geerben/ wenn (ponitur ubi vis pro denn) sie des Heerschildts darbet.* Nisi pro conciliatione dicere velis, agi in *cit.* §. 4. de transmissione feudi in maritum, non in descendentes, de quibus *caput 1. §. 5.* loquitur. Cui tamen conciliationi obstat primo ratio generalis in textu, deinde vox:

nie:

it. Alem.

niemand; rursus. quod maritus per se succedere regulariter non possit. De jure feudali Longobard. quid juris sit, ex multis textibus potest addisci. v. g. *l. F. 15. sed secundum equitatem dicamus, filios debere succedere.* Quamvis autem ibidem in feudis à valvasoribus majoribus & minoribus possessis, ita statuatur, seq. tamen tit. *l. F. 16.* de minimis contrarium habetur, & valvasoribus minoribus feudum, ab ipsis concessum, eis auferre, permittitur. Verum ex collatione textus citati, nec non *l. F. 1. in fin. & l. F. 7.* facile intelligi potest, id primum in omnibus feudis, à recentis personis concessis, generale fuisse, deinde contraria consuetudine esse immutatum, quod docent verba *l. F. 7. moderni autem, non ita subtiliter cernentes, dicunt idem observandum in minimis.* Et per Germaniam id in genere, quod de Vassallorum ceteroquin feudalis juris non capacium successione diximus, observari tradit SCHILTER. *ad cit. text. Jur. Alemann. §. 28.* In Sax. El. id minus dubii habere videtur, cum per *P. III. Const. 28.* Clerici &c. ad successionem vocentur. Multo magis ergo, si talis investitus sit, jus suum in successorem transmittit. Adde CARPZOV. *ad cit. Const. STRUV. Synt. jur. feud. cap. 5. num. 1. th. 15.*

& Longob.
atque simul
Resp.

vsus hodi-
ern.

§. XVI.

Tetigimus §. 12. quæstionem, quid obtineat, si plures sint simultanee investito liberi, circa superior exemptionem. Diximus ibidem, dominum teneri non ad omnes Vassallorum liberos investiendos, posse tamen id facere, si velit. Hoc ergo, si rationem & analogiam

D 2

juris

juris Longobardici sequi velis, non ita intelligendum, ac si communionem prohibere posset, sed id solum vel-
 le videntur jura ibi allegata, urgere posse Dominum, ut unus ex pluribus liberis constituatur provafallus, qui reliquorum vices subeat, pro illis officia feudalia præstet, ne Dominus in plures distringatur, cum commune hominum sit vitium, negligentius curari, quod per plures expeditur. Atque ita explicat SCHILT. ad cap. 58. §. 9. seq. jura §. 12. allegata; conciliat etiam hoc modo sibi invicem jura Germanica, & 2. F. 26. §. omnes filii. Concludit enim ad cap. 58. §. 10. *in fin.* *Ex jam disputatis constat, arbitror, luculenter, non esse discrimen inter nostra feudalia, in hoc quidem argumento, multumque lucis affundere jus Alemannicum & Saxonico & Longobardico, atque cum usu forensi Germanorum magis convenire.* Negat quoque §. 12. renovationem investituræ ab omnibus Vafalli filiis petendam, & fidelitatem faciendam; propterea textum: *omnes filii ejus, qui feudum adquisierint, fidelitatem facere debent, maxime, si indivisum habent, cit. 2. F. 26.* cum CVJACIO emendat, & vocem: *divisum*, substituit; porro, *maxime*, in textu intelligit cum restrictione ad sequentia; tandem etiam Pædantissimi reum statuit, qui ab his dissentiat. Verum ego nihilominus absque tanto crimine, quo me maculari nolo, dissentire me posse in aliquibus arbitror. In hoc SCHILTERO consentio, quod sufficiat, Vafalli liberos provafallum constituisse communi consensu; ajo etiam sufficere, unum juramentum ad omnium

Concessum.

um mandatum esse præstitum; neque defendo, servitia multiplicari debere, sed pariter arbitror, ab uno præstita omnibus prodesse; amplius correctionem Cujacianam non improbo, sed magis & rationi & juris analogiæ congruam duco. At in duobus aliis lapsus mihi videtur bonus SCHILTER. & quidem primo putat ille, textum citati juris Longob. omnia his concessis contraria inferre, cum tamen res ipsa loquatur, singulos, qui possidere cupiunt, fidelitatis nexu liberari haud posse. Cum enim partem feudi teneant, & Domini beneficio perfrui cupiant, sive id fiat pro diviso, sive indiviso, aut jurare, aut legitimo mandato pro vasallum constituere, debent. Sed ex juramento hoc, si ab omnibus præstetur, non præcisè sequitur obligatio ad majora servitia. Repugnat etiam voci: *maxime*, restrictio à SCHILTERO obrusa, cum potius natura ejus consistat in hoc, ut præcedentia concedantur, & sequentia amplientur; atque significat *ad maxime* uno verbo: *multo magis*; id quod ex Auctoribus facillime demonstrari potest. Sive itaque juxta correctionem CVJACII ponas *divisum*, aut *indivisum*, eadem erit ratio, utrobique renovatio necessaria & juramentum præstandum. Imo Jus Germ. ipsum SCHILTERO contrariatur; quamvis enim Dominus unum liberorum tantum investire teneatur, omnes tamen ad illum eligendum concurrere debent. Quod nisi fecerint aliqui, & *intra annum petant*, jure suo excidunt. AVCT. VET. §. 77. verb. *si quis filiorum suum negligat terminum, ab illo Dominus*

Error Schil-
ter
101
1012
1013

nus fit solutus ulterius. Add. Jus Alemann. cap. 60. §. 4. Jus Sax. cap. 29. Si vero, ab uno, sufficit, peritam esse renovationem, non apparet, quare in citatis textibus, ab eo, qui suum neglexit terminum, Dominus solutus dici queat.

§. XVII.

Alius Schilt.
error.

Alterum quod attinet, ex nimio patriæ, juriumque patriorum, amore hinc inde lapsum SCHILTERVM deprehendas. Quod etiam in præsentī casu factum. Viderat ille consuetudines nostri Imperii; ne vero Juris Longob. receptioni aliquid tribueret, maluit ex Jure Alemannico hodierna jura, quam ex Longobardico, deducere, aut in hoc explicando dextere versari. Si vero recte inspicias jura Germanica, deprehendes ex contextu, rem ita se habere. Dominus non tenebatur, nisi unum, ex pluribus Vasalli liberis investire. Hunc ipsi intra annum eligebant. Deinde huic conferebatur feudum private, & ex hoc simultanea investitura cepit originem, si quidem reliquis sola expectantia concedebatur. Neque hic distinctio erat, sive bona divisa fuerint, sive non. Ita enim disponitur in *Jure Alemann. cap. 61. §. 3. Plane in arbitrio Domini positum est, ut non, nisi natu maximum, investiat de jure. Si vero ex gratia omnibus investituram impertit &c.* Et *cap. 58. §. 4. dicitur: nec enim, nisi unum investit.* Ratio hujus etiam rei fuit, quod olim præcipue Senioratus spectaretur; aut certe à divisione feudorum abhorre-

horrent, uti ex hoc textu patet, & ipse SCHIL-
 TERVS non negat *ad cap. 61. §. 5.* Consentit Sächß.
 Rehn-R. *cap. 29.* der Herr ist auch nicht pflichtig mehr
 Kindern / denn einem / ihres Vaters Gut zu leihen.
 His ita se habentibus non jam opus est, de differentia
 jurium antiquorum Germanicorum, Longobardici,
 nostrorumque morum, quærere. Vnde, ex peculia-
 ri privilegio descendere, monet ITRER. *d. feud. Insp.*
cap. 11. §. 2. quod Domus Brunsvicensis & Lunebur-
 genfis per solum familiæ Seniore, nomine reliquo-
 rum, investituram renovare, atque fidelitatis jura-
 mentum præstare possit.

§. XVIII.

Disputanda vero hæc ideo fuerunt, ut jam facilius
 de successione in simultaneam investituram judi-
 cari possit. Mortuo itaque simultanee investito, & u-
 no filio relicto, res dubio caret. At si plures sint li-
 beri, per superius deducta jura Germanica unus tan-
 tum admittendus est in locum patris, neque dominus
 tenetur, nisi volens, omnibus liberis renovare pater-
 nam simultaneam investituram. Verum, desertis his
 principiis, hunc usum praxis servat, ut liberis simulta-
 nee investitorum de jure communi, & ubi aliud non
 constitutum, jura successionis pro indiviso conserven-
 tur, nisi ipsi uni tantum assignare velint. Num ve-
 ro simultaneæ investituræ renovatione opus sit, in-
 fra exponemus, & de variis sententiis huc perti-
 nentibus, dicemus. Servare itaque liberi hoc jus
 sibi

Deciso'ca-
 sus, si plures
 sint liberi.

Dubium re-
mouetur, si
liberi pater-
na bona di-
viserint.

sibi commune possunt, aut in unum transferre. Verum, cum nota sit Regula: *Theilung bricht die gesamnte Hand* / quæri poterat, num bonis reliquis paternis divisis, nulla simultaneæ investituræ facta mentione, etiam hoc simultaneæ investituræ jus, per successionem quæsitum, ruptum sit. Non jam loquimur de divisione feudi, sed hæreditatis paternæ. Sane hæc divisio feudalia, quæ alio jure censentur, ingredi, aut jus simultaneæ investituræ alterare non potest, cum utique nemini ex liberis assignatum sit solitarium simultaneæ investituræ jus, ergo nec appareat, quis illud consequi debeat. Si itaque pater habuit simultaneam investituram, mortuus est, liberi dividerunt hæreditatem, de simultanea investitura nihil dixerunt, hæc divisio nihil liberis aufert, sed, ea non obstante, jus commune in simultanea investitura retinuisse videntur. Alia enim est feudi, de qua citata regula valet, alia hæreditatis divisio. Pertinet huc *P. II. Const. Elect. Sax. 45.* ubi expresse casus: si feudum dividatur, mentio fit, verb. *Gleicher gestalt so wird die gesamnte Hand und Anwartung / durch Theilung der Lehn-Güter / vermöge Sächsischer Rechte / gebrochen / und derowegen sollen die / so sich getheilet / und hievor die gesamnte Hand gehabt / als dann anderweit Verneuerung des Gesamtnuß in gebührlicher Frist erlangen / die ihnen auch unwegerlich geliehen werden solle.* Cæterum notabilis est Doctrina *ILL. DN. DE BERGER. Philoc. Resp. 74. p. 506.* ubi ad divisionem & resignatio & investitura requiritur.

§. XIX.

§. XIX.

Ascendentibus nullam deferri successionem in feudis, nemo est, qui ignoret. Ergo nec in simultanea investitura eos succedere, manifestum est. Excipiunt communiter casus, si feudum ob merita patris sit concessum, aut pater in gratiam filii illud refutaverit. Sed tamen repugnant textus AVCT. VET. §. 91. seq. *Pater, si resignat filio aliqua beneficia à domino, hereditarij jure filius non habebit hæc beneficia, quia in eum non sunt hereditata. Similiter, qui resignat beneficium domino, & post hoc iterum beneficium inbeneficiatus fuerit, hereditarium jus in hoc perdidit. Add. Jus Alemann. cap. 70. & Sax cap. 37.* Ratio etiam facile suppeditari potest, quod absurdum sit, redire ad id, cui quis renunciandum putavit. Illud autem nescio, cur THOMAS. ad cit. loc. Auct. in margine loco vocis: *hereditarij*, maluerit substituere, *allodiali*, cum hereditaria qualitas repugnet naturæ feudali, & ex ipso contextu pateat, intelligi non feudum hereditarium, sed jure successionis ad liberos transmissum, uti & in pluribus locis hæredis & hereditariæ appellationis mentio pro natura feudorum explicanda. Conf. §. 7. Non plane abhorret à Jure Germ. Jus Longobard. 1. F. 5. §. 1. verb. *si ille, ad quem feudum per successionem jure obvenire debet, consenserit, eos investiri, ad quos secundum rectum morem non pertinet, nullo modo ad eum repetendum regressum habet.* Sed contraria plane decisio habetur 2. F. 14. At conciliari forte diversa hæc jura possunt ex 2. F. 49. verb.

Nam ascen-
dentes ad-
mittantur.
Com.opinio.

in cui. expli-
catione Tho-
mas. nota-
tur.

non ob stare illud pactum, nisi feudum omnino refutaverit, vel nisi ad hoc refutaverit, ut Dominus eum de novo investiat.

§. XX.

Num Collaterales admitti possint. Resp. suo modo.

Collaterales quod attinet, illi aut sunt eadem simultanea investitura donati, & ita successione non opus est, aut non sunt, sic neque in simultanea investitura succedunt. Admitti tamen & ad successionem in hanc posse, nullus dubito, siquidem ea defuncto non primitus sit concessa, sed à communi ascendente acquisita. De Sax. gravius dubium emergit, ubi collaterales non succedunt, nisi & ipsi investiti. Sed tamen & hic casus occurrere possunt, v.g. cum pater simultanee investitus moritur, duobus relictis filiis, qui eandem investituram simultaneam communem retinuerunt, deinde vero & unus ex iisdem decedit; tunc superstes, quam ante communem habuerat, nunc in solidum retinet simultaneam investituram. Possem hic multa adjicere de pluribus extraneis, & quibuscunque simul investitis concurrentibus, eorumque in feuda successione, & quis reliquis præferri debeat, verum cum mihi constitutum sit, non de successione in feudum, sed in simultaneam investituram, agere, de industria abstineo, & jam ad ultimum differtationis membrum accingor, quo de amissione juris hujus quæritur.

§. XXI.

Vlt. Diff. caput.

Denique de amissione successionis in simultaneam investituram dicemus. Huc pariter communes ad

ad feloniam pertinentes causas non repetam, sed solum de iis dicam, quæ speciatim ad nostrum thema revocari possunt. Id vero jam in mentem venit, si simultanee investiti filius delictum in dominum admiserit, antequam ipsi simultanea investitura deferretur, num postea excludi propterea ab eodem possit. Deciditur res quidem aperte 2, F. 55. §. 2.

Insuper, si filius Vasalli dominum offenderit, pater à Domino requisitus deducat filium ad satisfaciendum domino, vel à se filium separet, alioquin feudo privetur. Si autem pater vult eum deducere, ut satisfaciat, & filius contemnit, patre mortuo in feudum non succedit, nisi prius satisfecerit Domino. Patet ex his, simpliciter filium excludi non posse ob delictum, uti in Vasallo ipso fieri potest. Deinde, si Dominus satisfieri sibi non petiit, etiam non impeditur successio. At quæritur, quid sit statuendum, si quis post factam simultaneam investituram delictum admittat. Videri posset iste à pœna per citatum textum excusandus, quia nondum successio ipsi delata; Sed, cum fidelitas promitti à simultanee investiendo debeat, & soleat, adeoque nexus sit Vasallus Domino, ipso simultaneæ investituræ jure privari investitum posse, nullus dubito, siquidem non in futurum Dominum, sed jam præsentem, deliquit. Cæterum illud dubium restat, quomodo satisfaciendum sit læso Domino; verum, cum modus in legibus non determinetur, ad superiorem recurrendum est, si iniqua Dominus postulet. In eo tamen DD. v.g. BORCHOLTEN. Com-

Num amittatur successio in simult. invest. si filius ante deliquerit.

Varii casus recensentur.

Error ex jure ment.

civ. haustus
notatur?

ment. in consuet. feud. cap. 7. num. 58. & 59. consentire non possum, qui pœnam ordinariam propterea mitigandam contendunt, quod filius à Vasallo Domino sit oblatus. Seductos ita statuentes, arbitror, principiis Juris Civilis, secundum quæ pater vi potestatis patriæ filium suo arbitrio puniendum judici offerre potest. Alia longe est juris feudalis ratio, & maxime in casu nostro præsentis, ubi agitur non de patre, sed de Domino læso. Ad effectum ergo minuendæ pœnæ fas non est Vasallo, aliam & mitiorem pœnam postulare. Imo & jure civili parentibus solum propriam injuriam ita vindicare permittitur, sed in reliquis leges civiles abrogare, aut de illis dispensare, aut tertium satisfactione debita defraudare, fas non est. Vnde absurditas judicium, filium homicidam ex relatione Salyceri mitius punientium, quod pater filium iis obtulerit, manifesta est, eoque manifestior, quia de jure divino capitalis constituta pœna est, quam nec leges civiles, nec patris oblatio, nec aliud quid, de jure tollere potest.

§. XXII.

si omiffa re-
novatio in-
vest, simult.

In superioribus dictum quoque est de renovatione simultaneousæ investituræ, quam, nisi successio in ipsum feudum deferatur, non necessariam ducimus de jure communi, quamvis aliud de jure Sax. Elect. obtineat per *P. II. Const. 45.* ubi præmissa distinctione inter expectativam (*Geding*) & simultaneam investituram (*gesamnten Hand*) de posteriori ita constituitur, *der gesamnten Hand soll ein jeder / dem sie verschrieben / wenn dieselbige durch Absterben des Lehn-Herrn / oder*
Lebens

Lehen Mannes und Besitzers/ gebrochen/ ob er gleich das Guth in würcklichem Besiz nicht hat/ innerhalb Jahr und Tag/ Folge zu thun pflichtig seyn. Juxta hanc Const. renovanda solum est investitura, mortuo aut Vasallo, aut Domino directo. Ergo cum istius casus, quando simultanee investitus mortuus, nulla fiat mentio, neque renovatio jubeatur, ultra verba expressa extendenda non videtur laudara Constitutio. Præterea, quia juribus aliis talis renovatio non desideratur, lex quæ citata, ceu exorbitans, & à jure communi recedens, strictè interpretanda censi possit. Hinc etiam non necessariam judicat renovationem BEYER. *Posit. Jur. Feud. cap. 6. in fin.* ubi addit rationem: *quoniam mutatio non contingit, weil sich kein Lehnsfall ereignet.* & ZOBEL. *P. III. Diff. 19.* Dissentit vero nihilominus HORN. *Jur. Feud. cap. XVII. §. 7.* cum BERLICHIO. Id vero simultanee investito non obest, quod Vasallus officio suo in renovanda investitura defuerit, modo ille rite officii sui partes expleverit. Neque enim alienum delictum tertio nocere, sed facta suos auctores tenere debent; neque jus simultaneæ investituræ dependet à Vasallo, sed Domino investiente. Facillimum id est probatu argumento Vasallorum ab intermedio Domino res suas possidentium, de quibus *Jus Alemann. cap. 49. §. 1.* Obe das Kind seine Forzahl versümet gegen seine Herren/ das schadet denen Mannen an irem Lehn nicht. sie sollen an den Herren kommen/ und ihr Lehen an ihm fordern. &c. Eadem pene verba leguntur in *Sächs. Lehn. II. cap. 25. nec non AVCT. VET. qui*

An necessaria mortuo sim. investito.

Culpa Vasallum investito nocet?

S. 60.

§. 60. ait: *si filius Domini terminum suum negligat, homo faciundo termino non careat*, i. e. prout facile res ex Jure Sax. explicatur, Vasallus intra annum, domino intermedio præfixum, à superiore renovationem non petit, sed, si Dominus intermedius annum elabi passus fuerit, tunc demum Vasallus ad superiorem converti debet. Ad eo etiam Juris Feud. DD. favent Vasallo, ut, siquidem iste neglexerit terminum, mortuus tamen fuerit, antequam Dominus mentem de privatione declararet, ad ejusdem hæredes transmitti privationis poenam negent. Conf. HARTM. PISTOR. *Lib. I. quest. 35. num. 11. & 12.* Idem ergo ex eorum mente de simultanea quoque investitura judicandum.

§. XXIII.

Si feudum alienatum, num extinguatur sim. investit.

Porro alienatione feudi extingui concessam expectativam, & per argumentum, simultaneam investituram, docet textus Sächs. *Lehn-R. Cap. 5.* verb. *lässet auch jener das Gut/der es in Gewehren hat/auf/das Geding daran ist gebrochen.* Varias quæstiones hic occurrentes ab invicem puto separandas. Primario spectandum est, num Vasallus consenserit in simultaneam investituram, tunc ipse jus semel ex pacto quæsitum per alienationem intervertere nequit, nisi investitus sponte sua recedere, & in alienationem consentire, velit. Quæ etiam sententia comprobatur in *Const. El. 45. P. II.* Vbi vero Vasallus in simultaneam investituram non consensit, neque impedire investitus alienationem potest. Et hætenus jus ipsius expiravit. Ita facile conciliari possunt textus juris Sax.

Sax. & Alemannici, quorum prius negat consensum Vasalli necessarium, vid. Sächs. Lehn-R. cap. 10. posterius vero affirmat cap. 19. Aliter si rem explicare, atque simultaneam investituram sine possessoris consensu plane invalidam statuere vellemus, forte recideremus in principia Juris Rom. de pactis dispositivis. At, cum sine Domini consensu feudum alienari non possit, merito ad interesse investito tenetur, quod suo consensu sparatam forte successione ademerit. Quæ tamen ipsa actio tunc cessat, ubi Vasallus absque novo Domini consensu de feudo disponere poterat.

§. XXIV.

Denique simultaneam investituram, & omne jus inde quæsitum, atque ita etiam jus succedendi in illam, tunc amitti statuunt nonnulli, si duo de mutuis feudis investiti, sed unus feudo suo exciderit. Sic enim, ajunt, cum alter in ipsius feudum succedere amplius non possit, etiam illi simultaneæ investituræ effectus negandus, neque casu emergente in feudum admittendus. Si hoc, sponte sua patet, succedi in simultaneam investituram ejus non amplius posse, qui feudum suum ipse amisit. Sententiam hanc inprimis tuetur STRYK. Vol. 1. Diff. ult. Cap. V. num 21. 22. verbi.

simultanea investitura ipso jure mutuam seu reciprocam obligationem & jus invicem succedendi operatur, dum inter taliter investitos quadam quasi societas, ac communitio circa successionem introducta, ac propterea nec juri natura con-

Sim. investitus, si feudum suum amisit, num retineat in alio feudo investituram.

F

senta-

sentaneum videtur, ut unus simultaneam investituram, quam cum alio habet, retineat, socium vero ab eodem jure, quod vicissim in bonis suis habuit, sine facto & consensu ipsius repellat, quod Leonina societatis speciem praeferret. Duo mihi dubia in his videntur, primo, Vasallo in simul investiti bonis successionem non competere, manifestum est, nisi ipsi jusidem tributum fuerit. Nec enim sequitur; ille mihi successionem concessit, ergo eandem retribui oportet. Descendit successio ex pacto, quod si unilaterale fuerit, bilateralem effectum producere non potest. Deinde qua alterum consentiendum duco STRYKIO, si Vasallus dolose feudo se privavit. At si alii ex causis, v.g. ob debita feudalia &c. possessione excidit, neutiquam ei simultaneam investituram in alterius feudo auferendam existimo, quamvis ille alter ipsi amplius jam succedere non possit. Nolo in hanc rem prolixius inquirere, cum integram quaestionem de eadem habeat HARTM. PIST. *Lib. II. P. II. qu. 24.* Adjicio de superfluo Responsum à Fac. Jur. Vit. Mense Novembri a. pr. in eandem sententiam datum.

Auf die 4te Frage erkennen wir vor Recht:

Obwohl unbillig zu seyn scheint / daß derjenige / welchen man anfänglich aus gutem Willen in die Mitbeschenschaft auf- und angenommen / hernachmahls durch seinen dissentum dem Vasallo Beschwehlichkeit verursache / nemo enim debet liberalitatis suae poenam pati.

l. 62. ff. de edilit. Edict.

Dans

Dannenhero / daß die Mitbelehnte in feudo, per propria merita acquisito, liberam de feudo dispositionem nicht hindern können / unterschiedene Rechts- Lehrer behaupten / zumahlen einem expectativo daß jus contradicendi überhaupt negiret wird / überdieß derjenige / welcher selbst um sein Lehn gekommen / und zugleich andere um ihre Mitbelehnschaft gebracht / derselben wieder an fremden Lehn vor verlustig daher zu erklären / cum, quod quis juris in alium statuerit, eodem & ipse uti debeat,

rot. tit. ff. quod quisque juris in alium. &c.

Dennoch aber und dieweil die Aufnahme in die Mitbelehnschaft dem Ansehen nach nicht ex mero beneficio Vasalli presentis, sondern schon vor ihm geschehen / andern theils / wenn auch solches wäre / dennoch einem Mitbelehnten das einmahl acquirirte Recht wieder seinen Willen nicht genommen / noch sine causa daß beneficium revociret werden kan / quod enim ab initio est voluntatis, ex post facto fit necessitatis, und es diffalls mit der simultanea investitura eine ganz andere Beschaffenheit hat / als mit einer blossen expectativa, hierüber / daß der Mitbelehnte sich dolose um das Lehn gebracht / nicht erscheint / retrorsio hingegen in dergleichen Fällen / desjenigen dolum, wieder welchen man solche zu exerciren gedendet / erfordert /

So ist N. N. der Mitbelehnschaft nicht ver lustig zu erklären / auch wieder seinen Willen den begehren consens zu ertheilen nicht schuldig.

A MON-

A MONSIEUR RICHTER.

Je laisse, à des WERNHERS à louer Ta
science,

C'est à ces grands esprits à rompre le silence,
Pourtant de l'amitié suivant les mouvemens,
Je vai du fond du coeur T'ouvrir mes sen-
timens:

Veux-Tu bien servir Ton PRINCE ou Ta
Patrie,

Sur ces rares modeles regle toute Ta vie.

Je suis ravi de Vous pouvoir prouver par ce peu de
lignes, combien je suis sensible à l'honneur, que
Vous me faites de me prendre pour oposer à
Vos Theses; Je Vous en remercie très humble-
ment, et suis tout à Vous

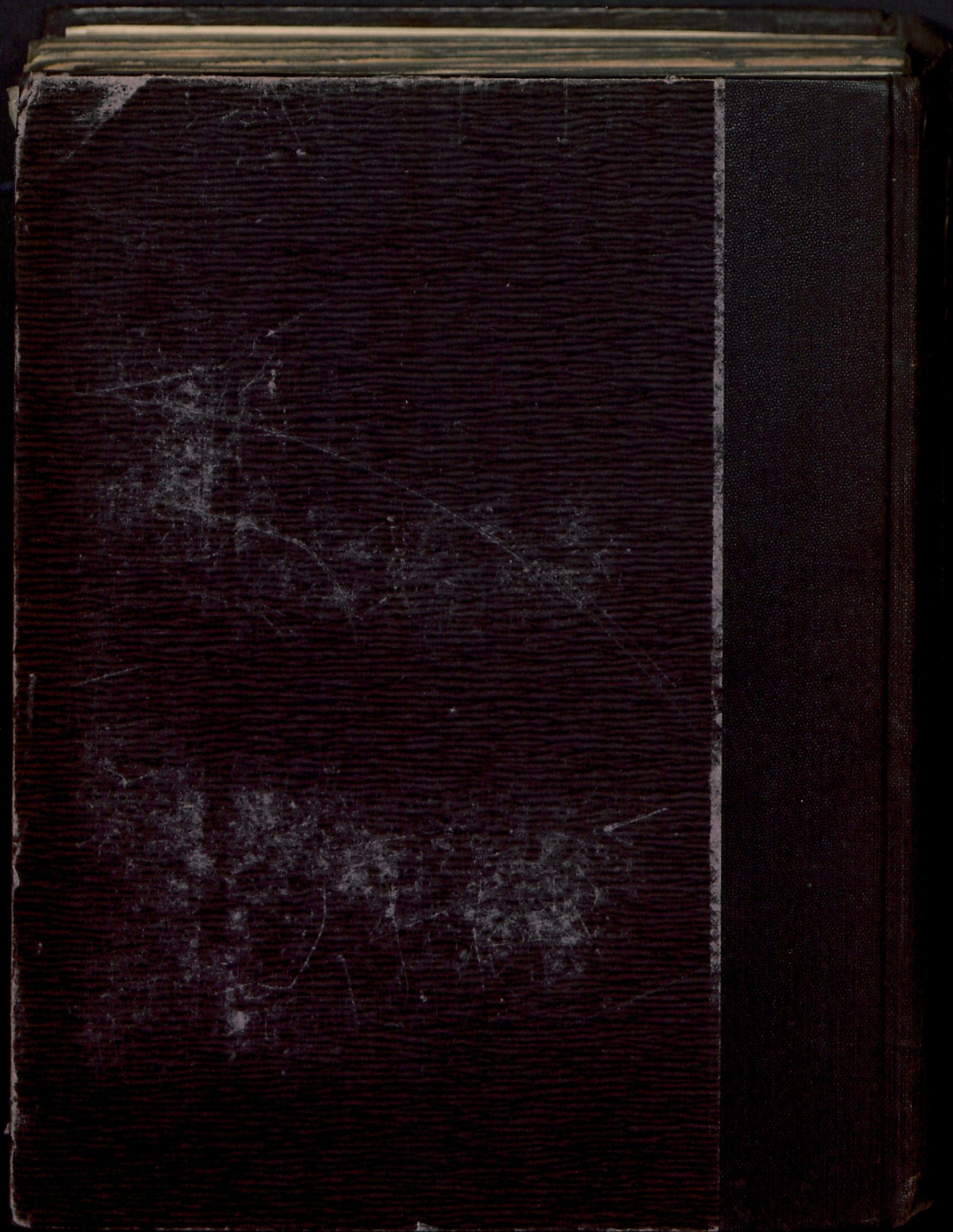
VOTRE Serviteur

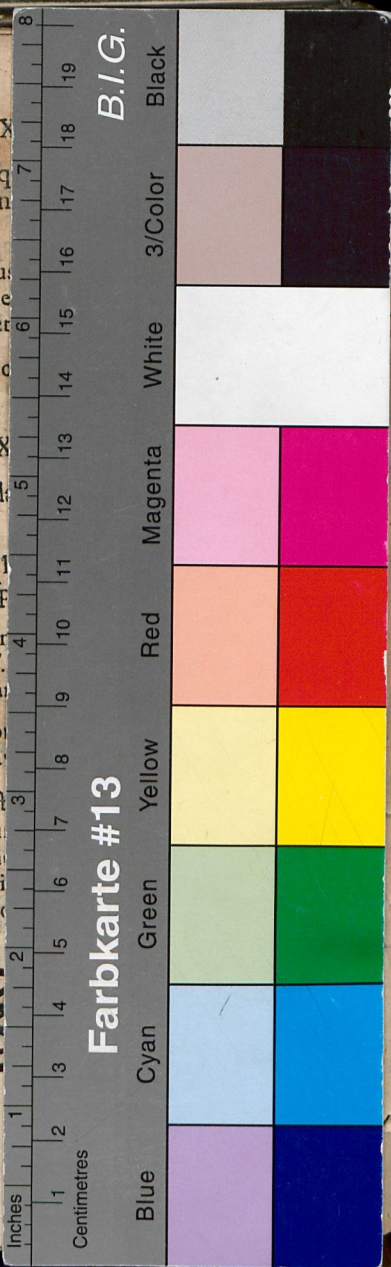
Gvillaume Antoine Tammema
d'Aurich.

Wittenberg, Diss., 1731
X 237 1957

10

FB. num. a
1731 20

DISSERTATIO JURIS FEVDALIS
DE
SVCCESIONE
IN SIMVLTANEAM
INVESTITVRAM

P. 333

EX IURE ALEM. SAX. LONGOBARD. ETC.

QVAM
PRAESIDE

JO. FRIDER. WERNHERO, D.

P. P. CVR. PROVINC. SCABIN. ET FAC. JUR.
ASSESS. SVBST.

IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
EIVSDEMQUE AVDITORIO JCTORVM
D. JAN. MDCCXXXI.

HORIS CONSVETIS
VENTILANDAM PROPONET
AVCTOR

GOTTLOB ADRIAN RICHTERVS,
CYGNEA-MISNICVS.

VITEMBERGAE, STANNO SCHLOMACHIANO.

